

תת"ע 2704/12/17 - מדינת ישראל נגד אליהו צור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2704-12-17 מדינת ישראל נ' צור

לפני כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה:
נגד
מדינת ישראל
הנאשם:
אליהו צור

הכרעת-דין הנאשם זכאי מחמת הספק.

לנאשם יוחסה עבירה של אי ציות לתמרור 433, בכך שעצר את הרכב, בצד שבו מוצב התמרור, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, בגינה הגיש הנאשם בקשה להישפט.

במועד המענה, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום המיוחסות לו וביום 12.3.18 נשמעו בפני הראיות.

מועד האירוע: ביום 12.04.17, שעה 09:52.

מקום האירוע: רחוב זיסמן 8, רמת גן.

מטעם התביעה, העיד עורך הדו"ח, רס"ב גלאי דרור, (להלן: "השוטר") והוגש באמצעותו הדו"ח שעל גבו פורטו נסיבות האירוע (סומן ת/1);

מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו.

ואלו העובדות הרלוונטיות לביצוע העבירה:

עמוד 1

המאשימה ייחסה לנאשם עבירה של אי ציות לתמרור 433 (האוסר עצירה) בעוד בנסיבות המקרה, תיאר השוטר נסיבות קרות העבירה ככאלה העולים כדי אי ציות לתמרור 432 (האוסר חנייה).

בנסיבות הדו"ח הוסיף השוטר פירוט בדבר כך שעמידת הרכב גרמה להפרעה בתנועה: "בכך שחסם נתיב נסיעה ימני ורכבים סטו לנתיב השמאלי". השוטר ציין כי ברכב היה תו נכה ובשל העובדה כי מדובר בדו"ח שהודבק לשמשה, אין את תגובת הנאשם.

השוטר הותיר בי רושם חיובי, כמי שעושה עבודתו נאמנה. התרשמתי כי תיאר את הדברים כהווייתם.

הנאשם הציג גרסה אחת אחידה, אשר החלה במועד ההקראה וליוותה אותו לאורך כל ניהול ההוכחות במשפטו. טענתו אחת היא - "לא היתה כל הפרעה לתנועה". הנאשם טען כי היה מודע לתמרור כאשר החנה את רכבו אולם, סבר כי מותרת עבורו החנייה במקום בשל כך שהוצג תו נכה ברכב ובהתאם לחוק הנכים.

הנאשם טען בעדותו בביהמ"ש, כי עשה כמה סיבובים בטרם החנה את רכבו, כי לא הייתה חנייה אחרת וכי לא גרם להפרעה ממשית לתנועה בשל כך שהחנה רכבו בנתיב הימני, אליו הגישה לפונים ימינה היתה חסומה בשל שיפוצים והוא עצמו הגיע אליו בכך שפנה שמאלה מרחוב מנחם ולכן גרס כי אין הפרעה לתנועה לפונים ימינה.

לשאלת הנאשם, אם היתה הפרעה לתנועה או הפרעה ממשית לתנועה, השיב השוטר בעמוד 3 לפרוטוקול, שורות 10-11: "היתה שם הפרעה לתנועה". בהמשך, גם בשורות 24-26, השיב השוטר כי אם יש הפרעה לתנועה הוא אוקף, גם אם יש תו נכה ברכב ולא התייחס להבדלים בין ההפרעה שהבחין בה להפרעה ממשית לתנועה.

זאת ועוד, גם מנסיבות הדו"ח עולה, כי השוטר אכן סבר כי היתה הפרעה לתנועה ולא תיאר הפרעה ממשית לתנועה. עוד ציין השוטר כי קיבל הנחיה של מפקדת השיטור בבורסה בשל תלונות אזרחים לבצע אכיפת רכבים חונים במקום, כולל רכבי נכים.

מפנה לעדות השוטר בעמוד 3 שורות 14-21, שם תיאר כי אכן היתה תקופה של שיפוצים והפניה ימינה לרחוב זיסמן היתה חסומה ואז לא אכפו שם אולם, ציין כי ביצעו אכיפה רק כאשר הפניה ימינה היתה פנויה אולם, לתיאור זה אין זכר בנסיבות קרות העבירה כפי שתוארו על ידו וגם לא לתיאור של ההפרעה לתנועה כפי שתוארו בעדותו בביהמ"ש.

בסופו של יום מצא השוטר מקום לייחס לנאשם עבירה של אי ציות לתמרור ולא עבירה של הפרעה לתנועה.

בהתאם לסעיף 2(א) לחוק חניה לנכים, תשנ"ד-1933, נכה בעל רכב הנושא תו נכה רשאי להחנות את רכבו גם במקום שאין החניה מותרת אם נתקיימו 4 תנאים מצטברים.

באשר לתנאי הרביעי אני סבורה כי בשל העובדה כי בפניי גרסה מול גרסה ואין פירוט באשר להיות ההפרעה לתנועה,

הפרעה ממשית לתנועה, התרשמתי כי הנאשם עמד בתנאים המצטברים של הסעיף וחנייתו שם הייתה מותרת.

נכון הוא כי נכה אינו רשאי לחסום בחנייתו את נתיב הנסיעה בכביש, באופן בו רכבים הנוסעים על אותו נתיב ידרשו לעקוף אותו אולם, שעה שהנאשם העלה בהזדמנות הראשונה טענתו כי הפניה ימינה הייתה חסומה, העובדה כי אין תיעוד לכך בדו"ח אולם השוטר ציין כי היו מקרים כאלו בעבר, קונון בי הספק.

המאשימה ייחסה לנאשם עבירה של אי ציות לתמרור, תוך שהיא מבקשת שלא להכניס עבירה זו תחת מטריית חוק הנכים, בשל העובדה כי רכב הנאשם גרם להפרעה לתנועה ולכן לא חוסה באחד מהתנאים המצטברים של חוק הנכים.

שעה שלא הובא בפני תיאור מספק לכך שהייתה הפרעה ממשית לתנועה ומנגד, הובאו בפני טענות הנאשם הסותרות את העובדה כי רכבו הפריע לתנועה הפרעה ממשית - נוצר הספק ממנו רשאי הנאשם ליהנות היות ולא ניתן להכריע את הכף להרשעתו.

כלל ידוע בדיני הראיות שעל התביעה להביא ראיות במסגרת נטל השכנוע המוטל עליה והיא הנושאת בעול הוכחת האשמה ברמה של מעבר לכל ספק סביר. דהיינו, מבחינת דיות הראיות על התביעה להביא ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם, דבר שלא נעשה במקרה שבפני.

מהפסיקה שציין ב"כ המלומד של המאשימה, ברע"פ 7233/14, עולה תמונה שונה מהמקרה שבפנינו, שם הונפק דו"ח בעקבות הפרעה לתנועה ולא בשל החניה על אי התנועה או אי ציות לתמרור כפי שבענייננו ועוד תוארה שם הפרעה ממשית לתנועה מה שלא נעשה בענייננו.

הנאשם העיד באופן בטוח כי חנה במקום בו מותרת החניה וכי לא הפריע לתנועה וזאת גם בשל שיפוצים שהיו במקום וחסירת הנתיב הימני לרחוב זיסמן.

לא היה בכוח עדות השוטר לסתור טענתו זו של הנאשם וזאת גם לאור העובדה כי זכר בסופו של יום שהיה מצב כזה בו הפניה ימינה לרחוב זיסמן הייתה חסומה, כפי שגרס הנאשם אולם, הוסיף וטען כי כאשר היה זה המקרה, לא אכפו במקום. השוטר לא ציין דבר באשר לשיפוצים באזור.

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את הראיות שהוגשו, הריני לקבוע כי קיים ספק שהנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

עסקינן במצב של עדות שוטר מול עדות נאשם, כמוה כבחינת גרסה מול גרסה. אל מול עדות השוטר, עמדה בפני עדות הנאשם, אשר דבק בגרסתו, חזר בעקביות על טענותיו, הן בישיבת ההקראה והן במהלך שמיעת הראיות בפני, כי חנה כחוק במסגרת המותר לו על פי חוק הנכים וכי לא גרם להפרעה לתנועה. זאת ועוד, הנאשם עמד בחקירה נגדית נמרצת על ידי התובע, והותיר בי רושם אמין.

לטעמי, דו"ח השוטר אינו מפורט דיו במקרה זה; השוטר העיד בהגינותו כי קיבל הנחייה לאכיפה מוגברת באזור וכי רושם דו"חות גם לרכב הנושא תו נכה באם הרכב גורם להפרעה לתנועה.

כעולה מהעדויות, לא ניתן לקבוע ברמת וודאות כי רכבו של הנאשם גרם להפרעה ממשית לתנועה.

אין תיאור של מיקום החנייה הספציפית ביחס לצומת, אין תיאור של משך החניה ומועד העבירה, שכן כפי שטען הנאשם, היה זה חול המועד ותנועת הרכבים שונה מהרגיל.

שעה שמבקשים לייחס לנאשם הפרעה ממשית לתנועה, היה על נסיבות קרות העבירה להיות ברורות ומפורטות יותר. משלא עשו כן, התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה ועל כן הריני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ח, 22 אפריל 2018